

qK 84 box a

Thorvald og Thora eller Troloshed og Tilgivelse.

Og: Skærsommersangen.

Eftertryk forbydes.

København.

Trykt hos Bernh. Wennstrøm.

Mel. af „Gjøngehøvdingen“.

„Nu Farvel da, min Thorvald, du kære,
Du mit Hjertes udkaarede Ven;
Snart skal Snekken fra Hjemmet dig bære,
At, naar mødes vi atter igen?“

O! lad mit Minde
Aldrig forsvinde,
Men ved dit Hjerte sig binde.“

„Alt! saa bitter er Afskedens Smerte,
Men min Thora, jeg maa dog afsæd!
Men dit Billed skal bo i mit Hjerte,
Selv ved Kinas og Indiens Bred.

Bølgerne skulle
Over mig rulle,
Hvis jeg dig svigter, du Hulde.“

„O, min Thorvald, et Kys da, — det sidste,
Drag saa bort over flumflædte Sø;
Men hust paa, at mit Hjerte vil briste,
Hvis du svigter din nordiske Mø,
Kvinden der hjemme
Aldrig kan glemme
Trostabs og Kærligheds Stemme.“

Over bølgende mørkeblaa Vande
Med sin Skude ung Thorvald nu foer
Til de høpige, smilende Lande,
Hvor Orangen og Druerne gror.
Kølige Drifte,
Lokkende Blikke
Modstod hans Hjerte dog ikke.

Og beruset, bedaaret han styrte
Sig nu blindt hen i Bellystens Favn,
Saa at Trostlabens Minde blev myrdet,
Ja, han glemte sin Thorvalds Navn;
Men da tilbage
Thorvald skal drage
Brøden hans Hjerte mon nage.

„O, min Thora! Min Thoral! Hvi kunde
Jeg dog glemme dit Minde saa let!
O, min Gud, lad mig gange til Grunde,
Fordi jeg var san troløs og slet.
Bølger, som bruse,
Storme, som suse,
Kommer, min Snekke at knuse.“

Højt mod Himlen den dansende Bove
Nu opløfter sin takkede Kam,
Og de Storme, som fordum mon sove,
Føre fremad med Bulder og Bram.
Skuden den krænger,
Master og Stænger.
Splintres og modstaa ej længer.

Snart et Vrag lun paa Bølgerne gynged,
Uden Sejl eller Ror eller Rat.
Til en Planke ung Thorvald sig klynged
I den iskolde, ravn sorte Nat,
Stormene hvine,
Men hvad kan ligne
Angerens grusomme Pine!

Til sit Fædrelands skovlædte Kyster
Førtes Thorvald af Bølgerne hen,
Og i Havn han snart Thoralil kryster,
Men da stammer den fibbrudne Svend:
„O, lad mit Hjerte
Briste af Smerte,
Brøden dit Minde fortærte.“

„O, min Thorvald, din angrende Taare
Har alt slettet Forbrydelsen ud.
Ja, og Himmelens Herre mon kaare
Mig jo til din troovede Brud.
Sorgen skal svinde
Her hos din Kvinde,
Leve lun Kærligheds Minde.“

S. W. Wiegell.

Skærsommersangen.

Al bed mig aldrig mere
Om denne ene Sang,
Jeg synger ingen flere,
Naar den har lydt en Gang.
Endnu har jeg saamangen
En Sørgesang igen,
;: Kun ej Skærsommersangen.
Al bed mig ej om den. ;:

Jeg veed, hvor den bedaaerer,
Jeg veed, hvor den er smut,
I Tonerne er Taarer,
I Ordene er Suk.
Men snærende som Slangen
Den sig om Hjertet snor,
;: Jeg kan Skærsommersangen,
Jeg kan den Ord for Ord. ;:

Jeg lærte den derhjemme,
Hvor alt var Fryd og Sang,
Den toned med en Stemme,
Der lød som Harpellang.
Og jeg, jeg fulgte Klangen,
Jeg mindes det saa vel,
;: Det var Skærsommersangen,
Han sang den sidste Kvæld. ;:

Hvad var det vel, som trylled
Over Blomst i sorten Jord?
Hvad var det vel, som hylled
Mit Liv i Sorgens Flor?
Hvad var det, som til Bangen
Med Trolddom drog min hen?
;: Det var Skærsommersangen
Al, lytter ej til den. ;: